

Sygn. akt: *IC 32/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez ref. staż. J. P. w dniu 23 marca 2016 r.

sprawy z powództwa **P. S.**

przeciwko **W. M.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda P. S. na rzecz pozwanego W. M. kwotę 1.217 zł (jednego tysiąca dwustu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

P. S. domagał się zasądzenia od pozwanego **W. M.** kwoty 8.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 12 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu podał, iż w 2014 r. pozwany użył od S. S. pojazd marki S. (...) do celów prywatnych, którym pojechał na działkę w majowy weekend. W związku z nieprawidłowym zaparkowaniem pojazdu w suchych krzakach, przy wysokiej temperaturze powietrza doszło do ich zapalenia się od silnika i ostatecznie spalenia ww. pojazdu. Pismem z 04 listopada 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

Na rozprawie w dniu 05 stycznia 2016 r. pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady, strona powodowa natomiast doprecyzowała treść żądania, wskazując jako jego podstawę art. 415 k.c.

Na rozprawie w dniu 23 marca 2016 r. pozwany podniósł dodatkowo zarzut braku legitymacji czynnej oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości, jednocześnie wnosząc o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany W. M., jako zatrudniony przez (...), korzystał w trakcie wykonywania swoich obowiązków z pojazdu marki S. (...). W 2014 r. w majowy weekend W. M. samochodem tym pojechał odwiedzić znajomych do P.. W pewnym momencie zaparkowany pojazd zaczął się palić, najprawdopodobniej wskutek jego samozapłonu. Uszkodzony pojazd został następnie zbyty za kwotę 2.000 zł, przy czym szukaniem zbywcy zajmował się pozwany.

S. S. działalność gospodarczą prowadził w okresie od 10 kwietnia 1990 r. do dnia 30 września 2014 r., pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) inż. S. S. w G.. W dniu 02 października 2014 r. dokonano wykreślenia z przedmiotowego rejestru.

P. S. z dniem 01 września 2013 r. wznowił działalność gospodarczą pod nazwą I. P. S. w G..

Dowody: zeznania powoda P. S., k. 78-79; zeznania świadka W. M., k. 79-80; wydruk z (...), k. 11, 20.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie bezspornym był fakt częściowego spalenia się pojazdu oraz wartość jego uszkodzeń. Sporne było natomiast określenie przyczyny spalenia się przedmiotowego pojazdu oraz legitymacja czynnej powoda.

Sąd w swych ustaleniach oparł się na zeznaniach powoda oraz pozwanego jedynie w zakresie okoliczności bezspornych w sprawie. W pozostałym zakresie zeznania stron uznał za subiektywne stanowisko w sprawie, nie potwierdzone żadnym miarodajnym dowodem dla Sądu.

Sąd na podstawie art. 207 §6 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka R. J., albowiem wniosek ten był spóźniony – nic nie stało na przeszkodzie aby zgłosić go już w pozwie, zaś decyzja o jego przeprowadzeniu spowodowałaby konieczność odroczenia rozprawy, a poza tym świadek ten nie był obecny przy samym zdarzeniu, a jedynie widział uszkodzony pojazd następnego dnia.

Wobec zaprzeczenia przez W. M. zasadności żądania powoda, a przede wszystkim podniesienia zarzutu braku legitymacji czynnej, to na powodzie ciążył obowiązek wykazania tej legitymacji, a także udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia.

W pierwszej kolejności odnieść się należało do zarzutu braku legitymacji czynnej. Sąd podzielił argumentację pozwanego w tym zakresie. Strona powodowa pomimo tego, iż w pozwie wskazywała na umowę cesji wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu, nie załączyła do akt sprawy wskazanego powyżej dokumentu. Nie zostało wykazane, że powód przejął firmę od ojca prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą I. P. S.. Nie wykazał, by był uprawniony do dochodzenia roszczenia objętego pozwem, by był właścicielem, czy też wstąpił w prawa właściciela przedmiotowego pojazdu S. S.. Do akt załączono wydruk z (...), z którego wynika, iż S. S. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowe (...) inż. S. S. z dniem 30 września 2014 r., natomiast w dniu 02 października 2014 r. dokonano wykreślenia z przedmiotowego rejestru. Z wydruku (...) wynika również, iż P. S. z dniem 01 września 2013 r. wznowił działalność gospodarczą pod nazwą I. P. S. w G..

Roszczenie powoda zostało oparte na art. 415 k.c. zgodnie z którym, kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są powstanie szkody, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy - czyli czyn niedozwolony oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy owym zdarzeniem a szkodą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 1775/14).

Zgodnie z art. 6 k.c. i utrwalonym poglądem orzecznictwa doktryny ciężar dowodu powyższych okoliczności obciąża tego, kto dochodzi zapłaty za szkodę wynikłą z czynu niedozwolonego (orzeczenie Sądu Najwyższego z 03 października 1969 r., sygn. akt II PR 313/69). W konsekwencji to powód winien był wykazać szkodę oraz winę pozwanego, które uzasadniałyby przyznanie mu kwoty objętej żądaniem pozwu.

Współcześnie przeważa stanowisko, że należy rozdzielić zakresy winy i bezprawności, a bezprawność ujmować jako przesłankę winy. Przyjmuje się, że pojęcie winy należy odnieść jedynie do opisanego podmiotowych cech zachowania się sprawcy szkody, jednak dopiero czyn bezprawny może być oceniany w kategoriach czynu zawinionego w rozumieniu art. 415 k.c. Bezprawność czynu oznacza jego sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Winę można natomiast przypisać sprawcy czynu w sytuacji, w której istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego, jak i subiektywnego. (por. A Rzetecka Gil, Komentarz do art. 415 k.c., lex / el 2011, wyrok SN z 7 maja 2008 r., IICSK 4/08, niepubl).

Bezprawnym zachowaniem się będzie więc takie, które stanowi obiektywne złamanie określonych reguł postępowania, czyli będzie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. Przez „porządek prawny” rozumie się nakazy i zakazy

wynikające z normy prawnej, ale również nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego.

Przyjmuje się, że bezprawność w rozumieniu reżimu deliktowego jest efektem ogólnego, normatywnego zakazu, skutecznego erga omnes, niewyrządzania sobie nawzajem szkody. Dlatego czyn niedozwolony w znaczeniu art. 415 k.c. może mieć miejsce tylko wtedy, gdy sprawca szkody naruszył obowiązek powszechny, ciężący na każdym. Wskazać też trzeba, że okolicznością wyłączającą bezprawność jest m.in. działanie w granicach ustawowo przyznanych uprawnień (patrz cyt. wyżej Komentarz).

Poza sporem w niniejszej sprawie była okoliczność pożaru przedmiotowego pojazdu, wysokość szkody oraz zbycie uszkodzonego pojazdu za kwotę 2.000 zł. Tym niemniej powód nie wykazał przyczyny jego spalenia. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. in fine to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, ale nie ma takiego obowiązku. Jest to wyrazem zasady, iż to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to strony dysponują przedmiotem postępowania m.in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. W niniejszej sprawie powód całkowicie zignorował obowiązek nałożony przez cytowane przepisy. Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten tylko skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (SN z 28 kwietnia 1975 r., III CRN 26/75). Reguły dowodzenia, a więc rozkład ciężaru dowodu, określa przepis art. 6 k.c. Wynika z niego przedmiot i osoba, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Artykuł ten jednoznacznie stanowi, że ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (SN I CKU 45/96). Powód nie podołał powyższemu obowiązkowi. Wbrew jego stanowisku, fakt odpowiedzialności powoda za spalenie pojazdu nie jest taki oczywisty i jednoznaczny. Nie jest również oczywistym, że do powstania pożaru doszło w wyniku zaparkowania pojazdu w niewłaściwym miejscu, nie można bowiem wykluczyć, że przyczyną spalenia pojazdu była chociażby jego wada techniczna. Powód nie zaproponował wyjaśnienia tej kwestii chociażby poprzez sporządzenie opinii przez biegłego, co więcej nie załączył notatki ze straży pożarnej, na którą się powoływał w toku procesu (która miała stwierdzać samozapłon), jak również nie wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań osoby, która tą notatkę sporządziła. Sąd nie uznał za zasadne przeprowadzenie dowodu z urzędu mając na uwadze, że strona powodowa jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. Powód zawniósł jedynie o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości pojazdu S. (...) należącego do S. S. w przypadku zaprzeczenia przez pozwanego wysokości szkody, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Z tych względów na podstawie art. 6 k.c. a contrario powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł, na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. zd. 1, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu uznając, że powód przegrał sprawę w całości wobec czego należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem kosztów sądowych oraz na mocy §2, §4 ust. 1 i §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490), powiększoną o opłatę skarbową za udzielone pełnomocnictwo, w wysokości 17 zł.

(...):

1. (...)

2. (...).